

Benner, er nogenfølgelst Følelse af, at Arbejderne, selv de dygtigste blandt dem, have et Rets- og Billighedskrav, men at man blot har Medlidenshed tilovers for dem. Det er dette, der blev udtalt under Behandlingen af Andragender til Finansministeren, og jeg haaber, det med Tiden skal gaa op for Arbejderne, hvem der egentlig er deres sande Benner, om det er Oppositionen i denne Sal og det Parti, som særlig har dannet sig for at tale deres Interesser, eller om det er det Parti i denne Sal, som snart er ved at forsvinde.

Conseilspræsidenten og Finansministeren (Estrup): Da jeg naturligvis efter den Erfaring, jeg har faaet ved de foregaaende Dages Afstemninger her, ikke tvivler om, at de Forslag, som ikke ere tiltraadte af Udvalgets Flertal, ville blive forkastede, skal jeg ikke trætte det ærede Thing med yderligere anbefalinger af de Forslag, der her foreligge til Forhandling. Den ærede Ordfører rettede et Spørgsmaal til mig angaaende den paa Finansloven søgte Bemyndigelse til at afgjøre Statskassens Gjæld til Kreditkassen for Husciere her i Kjøbenhavn ved Afgivelse til den af et Beløb af dens egne Obligationer, svarende til Statskassens Gjæld til denne Kasse. Det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører rettede til mig, var det, om Statens Garantiforpligtelse derved vilde falde bort. Jeg skal derom bemærke, at Statens Garanti er givet til hver enkelt Gier af de paagjældende Obligationer, og altsaa raader selve Kreditforeningen og dens Bestyrelse ikke i fierneste Maade for at kunne opgive denne Garanti. Men det Afgjørende forekommer mig at maatte være — og jeg er egentlig nærmest tilbøielig til at tro, at den ærede Ordfører ogsaa havde det for Øie — hvorvidt denne Betaling af Statskassens Gjæld til Kreditforeningen ved Aflevering af det tilsvarende Beløb af dens egne Obligationer forandrer Noget i Statens nuværende Stilling som Garant for en Del af disse Obligationer. Derksom Spørgsmaalet skal forstaas saaledes, da kan jeg med Bestemthed sige, at Staten bliver ikke betyngt med større Garanti end den, den tidligere har havt, tværtimod vil dens tidligere Garantiforpligtelse lattes noget derved. Forholdet er nemlig dette: Staten har oprindeligt garanteret for et Beløb af 6 Mill. Kr., d. v. s. 3 Mill. Daler. Senere ere Laanbeløbene blevne udvidede langt, langt ud over denne Grænse; men for de senere givne Laan har Staten aldeles ingen Garantiforpligtelse, denne indskrænker sig til de

oprindelige 6 Mill. Kr. Men af denne Garantiforpligtelse for 6 Mill. Kr. er allerede Garantiforpligtelsen forsvundet for omtrent de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der er kun omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. tilbage. Den er forsvunden derved, at Staten har betinget sig af Foreningen, at den skulde være behjælpelig til som Løn for andre Indrømmelser at faae ombyttet de garanterede Obligationer med ikke garanterede Obligationer, og man har loffet til denne Ombytning ved at give de ikke garanterede Obligationer visse Fordele fremfor de garanterede, navnlig den Fordel, at de deltagere i Lodtrækningen om, hvem der skal have $4\frac{1}{2}$ pCt. i Udbytte. Altsaa Statens Garantiforpligtelse er nu indskrænket til omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og denne Garantiforpligtelse vil efter al Sandsynlighed aftage jævnt og stadigt, idet den ikke gives for nogen ny Obligation, og man efterhaanden kommer i Besiddelse af de gamle garanterede Obligationer, hvorved Garantiforpligtelsen forsvinder uden at kunne vækkes til Live igjen. Smidbertid vil selve denne Transaktion, Betalingen af Gjælden, formindste Byrden af Statens Garantiforpligtelse, dersom den nogensinde skulde blive effektiv, hvilket der er meget lidt Udset til. Forholdet er nemlig det, at naar en af de garanterede Obligationer — ikke Obligationens Gier, men Debitor — ikke er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser lige overfor Kreditkassen, da bliver dette Tab i første Linie at dække af Reservecapitalen; da denne er meget klæffelig, er der i og for sig meget liden Sandsynlighed for, at Reservecapitalen ikke skulde kunne betale alle Tabene, naar det overhovedet skulde komme dertil. Først naar Reservecapitalen er forbrugt til at dække Tabene, bliver der Spørgsmaal om Dækning paa anden Maade, og da er det, at Staten maa dække Tabene for de garanterede Obligationers beløb. Foraa vidt det er ikke garanterede Obligationer eller Debitorer, paa hvilke Tabet lides, og det ikke kan bæres af Reservecapitalen, bliver det at reparere paa samtlige Obligationseiere og paa samtlige Debitorer. Da Staten i dette Øieblik er Debitor for et Beløb af 1,700,000 Kr., vil altsaa ogsaa Staten i dette Tilfælde komme til at deltage i Dækningen af Tabet, hvilket Staten slipper for, naar den ophører at være Debitor, ved at betale sin Gjæld. Det er isvrigt en meget lille Forskjel — det skal jeg villig indrømme — thi Sandsynligheden for, at der overhovedet skal blive Tab at dække ved Reparationen, er overordentlig lille, naar man ser hen til Reservecapitalens Beløb og hele Foreningens Soliditet, men skal der være Tale om, at Transaktionen skal medføre